

РЕШЕНИЕ

№ 7256

гр. София, 23.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.01.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Теодора Василева

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11307** по описа за **2025** година докладвано от съдия Теодора Василева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН). Образувано е по касационна жалба на председателя на Комисия за противодействие на корупцията (КПК), чрез процесуалния му представител юрисконсулт В. Р., срещу решение № 3217 от 22.08.2025 г., постановено по НАХД № 4053/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 23 състав, с което е отменено наказателно постановление (НП) № КПК – НП-33/12.02.2025 г., издадено от председател на КПК, с което на основание чл. 115 ал.1 от Закона за противодействие на корупцията (ЗПК) на А. С. С. е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 52 ал. 1 т. 3 от ЗПК. С отделен диспозитив съдът е отхвърлил искането на жалбоподателката за присъждане на разноски.

С касационната жалба се твърди неправилност на решението, поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост. Претендира се отмяна на оспореното решение и потвърждаване на процесното наказателно постановление. Претендира се и присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът – А. С. С., чрез процесуалния си представител адвокат З., с представени по делото писмен отговор и становище, изразява становище за неоснователност по касационната жалба. Претендира присъждане на разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура – прокурор Ю., изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Настоящият IV-ти тричленен касационен състав на Административен съд София- град, намира касационната жалба като подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК за процесуално допустима.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред Софийския районен съд е било образувано по жалба от А. С. С. против НП № КПК–НП-33/12.02.2025 г. , издадено от председател на КПК, с което на основание чл. 115 ал.1 от ЗПК на жалбоподателката е наложено административно наказание глоба в размер на 1 000 лв. за нарушение на чл. 52 ал. 1 т. 3 от ЗПК.

С обжалваното решение Софийски районен съд е отменил оспореното НП. За да постанови този резултат съдът е приел, че в нарушение на изискването на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН административно - наказващият орган само формално е посочил възражението срещу АУАН-а, но обективно не го е обсъдил действителното, което нарушение съдът е приел, че се явява самостоятелно основание, обуславящо неправилност на решаващите изводи на административно - наказващия орган.

На следващо място съдът е приел, че началото на срока за деклариране по ЗПК за жалбоподателката не може да е датата 25.04.2024 г., приета с НП, тъй като към тази дата тя не само не е могла да знае за освобождаването ѝ от длъжност, като основание за деклариране, но не е била и длъжна да знае този факт. В тази връзка СРС е мотивирал извод, че не е виновно извършено деянието, когато деецът не е бил длъжен или не е могъл да предвиди настъпването на общественоопасните последици (случайно деяние). Следователно според съда незаконосъобразно е прието от административно - наказващия орган, че е налице основание за реализиране на административнонаказателна отговорност спрямо жалбоподателя за нарушението по НП.

Изложеното е мотивирано СРС да постанови оспорения понастоящем правен резултат.

Обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно, като краен резултат.

При постановяването му не са допуснати нарушения, които да съставляват основания за отмяна.

Въззивният съд е изяснил фактическата обстановка по делото, обсъдил е възраженията и относимата правна уредба.

Настоящият касационен състав намира, че не са налице твърдените с касационната жалба съществени нарушения на съдопроизводствените правила, изразяващи се в несъбиране на писмени доказателства, както и позоваване на липсващи такива. Цитираните от касатора липсващи по преписката, но описани във възражението до органа, болничен лист за временна нетрудоспособност на А. С. С., както и заповед за назначаване на съответната длъжност, не са послужили на съда да приеме за установени или не дадени факти. В случая съдът е приел, че жалбоподателката е уведомена на 17.07.2024 г. за заповедта, с която считано от 25.04.2024 г. служебното ѝ правоотношение, като директор на дирекция „Последващ контрол в Централно митническо управление на Агенция „Митници“, е прекратено. По преписката се намират, както цитираната заповед, така и доказателства, свързани с уведомяването ѝ на 17.07.2024 г.

Настоящият касационен състав намира, че изводите на съда за нарушение на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, а именно за липса на преценка на възраженията направени, от А. С. С., пред него преди да постанови акта, са неправилни и не могат да обосноват отмяна на НП, само на това основание. Цитираната разпоредба предвижда преди да се произнесе по преписката, наказващият орган да провери акта с оглед на неговата законосъобразност и обосновааност и да прецени възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, да извърши и разследване на спорните обстоятелства. Видно от представеното по преписката възражение, както и от съдържанието на процесното НП наказващият орган е обсъдил възраженията на А. С. С. и мотивирано ги е приел за неоснователни.

Правилно обаче решаващият състав на СРС е приел, че към 25.04.2024 г. жалбоподателката не е

могла да знае за освобождаването ѝ от длъжност. По преписката се намира болничен лист, от който е видно, че от 22.04.2024 г. до 05.05.2024 г. същата е ползвала болничен за временна нетрудоспособност. Налични са ѝ доказателства за връчване на 17.07.2024 г. на заповедта, с която считано от 25.04.2024 г. служебното ѝ правоотношение, е прекратено. Следователно възникването на задължението на А. С. С. по чл. 52, ал. 1, т. 3 от ЗПК, за подаване на декларация, няма как да е от датата, приета с НП.

В тази връзка правилни като краен резултат, довели до отмяна на процесното НП, са изводите на въззивния съд.

Предвид гореизложеното настоящият касационен състав приема, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора на касатора не се дължат разноски. Такива на основание чл. 63д от ЗАНН във вр. с чл. 143 от АПК следва да бъдат присъдени на ответника. Установява се такива да са направени в размер на 150 евро – възнаграждение за адвокат, платено съгласно отбелязването в представения договор защита и съдействие. Следва да се има предвид, че към датата на откритото съдебно заседание по делото Комисия за противодействие на корупцията, която с настоящето решение, се осъжда да заплати разноски на ответника, е действащ административен орган, тъй като законодателните промени, свързани с неговото закриване не са били обнародвани.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо от АПК, Административен съд София-град, IV касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 3217 от 22.08.2025 г., постановено по НАХД № 4053/2025 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 23 състав.

ОСЪЖДА Комисия за противодействие на корупцията да заплати на А. С. С., с ЕГН: [ЕГН], сумата от 150 (сто и петдесет евро) евро, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение. Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: